

ПОТПИС БРАНИОЦА КАО ЕЛЕМЕНТ СПОРАЗУМА О ПРИЗНАЊУ ПРЕКРШАЈА

Споразум о признању прекршаја мора да садржи потпис браниоца окривљеног у ситуацији када је окривљени ангажовао браниоца који је учествовао у поступку споразумевања, али не мора да садржи потпис браниоца у ситуацији када окривљени нема браниоца током поступка склапања споразума.

Из образложења:

„Пресудом Прекршајног суда у Београду окривљена је оглашена одговорном због прекршаја из члана 332. став 2. у вези става 1. тачка 7) ЗОБС-а и прекршаја из члана 331. став 1. тачка 5) ЗОБС-а и осуђена на јединствену новчану казну у износу од 55.000,00 динара. Поред изречене новчане казне окривљеној је за учињене прекршаје изречено јединствених десет казних поена и заштитна мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 30 дана. Окривљена је обавезана на плаћање трошкова прекршајног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднео је јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва због битних повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима.

У захтеву је наведено да споразум о признању прекршаја није закључен у складу са одредбом члана 234. став 1. тачка 7) Закона о прекршајима јер је потписан само од стране окривљене а не садржи и потпис браниоца окривљене као обавезан елемент споразума. Са тог разлога споразум није закључен у складу са одредбом члана 234. Закона о прекршајима, а што је суд требало да примети сагласно члану 236. Закона о прекршајима и да донесе решење којим се одбија споразум о признању прекршаја. На наведени начин суд је по оцени јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва повредио право одбране окривљеног.

По налажењу Врховног суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва којима се указује на битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима, јер споразум о признању прекршаја сходно одредби члана 234. став 1. тачка 7) Закона о прекршајима мора да садржи потпис браниоца окривљеног у ситуацији када је окривљени у овој фази поступка, тј. пред овлашћеним подносиоцима захтева ангажовао браниоца који је учествовао у поступку споразумевања сходно члану 233. Закона о прекршајима али не мора да садржи потпис браниоца у ситуацији када окривљени нема браниоца током поступка склапања споразума. Како је у конкретном случају поступак склапања споразума инициран од стране окривљене лично а бранилац и није био присутан приликом склапања споразума, то је јасно да предметни споразум није морао садржати потпис браниоца.

Стога су оцењени као неосновани наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва којима се указује да је суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима.“

(Сентенца из пресуде Врховног суда Кзз Пр 27/2023 од 20.9.2023. године, утврђена на седници Кривичног одељења од 30.9.2024. године)